

Deze maand bestuderen we fragmenten uit Ikeda's lezingenreeks over een van de belangrijkste geschriften van Nichiren Daishonin 'De erfenis van de hoogste Wet van het leven', - de erfenis van geloof

De erfenis van geloof voor het bereiken van boeddhachap stroomt in het leven van leerlingen die zich, met dezelfde instelling als hun leermeester, onbaatzuchtig inzetten voor het geluk van anderen¹

Neem het sterke besluit om de grote kracht van geloof op te roepen en reciteer Nam-myoho-renge-kyo met het gebed dat jouw geloof standvastig en correct is op het moment dat je overlijdt. Zoek nooit een andere manier om de hoogste Wet van leven en dood te erven en breng haar in je leven tot uitdrukking. Alleen dan zal je beseffen dat aardse verlangens verlichting zijn en dat het lijden door leven en dood nirwana is. Ook al zou je de Lotus Soetra in je hart sluiten, zonder de erfenis van geloof heeft dat geen enkel nut. (GND-I, 40-41) (...)

Lezing

Dit geschrift, met Nichiren Daishonins antwoord op de vraag van Sairen-bo over de overdracht van de hoogste Wet van leven en dood, maakt duidelijk dat Myoho-renge-kyo de hoogste Wet is die alle mensen kan bevrijden van het lijden van geboorte en dood. Naast het op verschillende niveaus uitleggen wat het betekent om deze Wet aan te nemen en erin te geloven, legt deze brief aan Sairen-bo ook uit hoe belangrijk het is om Nichiren Daishonin - die in het Laatste Tijdperk van de Wet functioneert als bodhisattva Onovertroffen Beoefening² - als onze leermeester te nemen en met dezelfde instelling als hij te beoefenen. Dit is volgens hem dé manier om het lijden van geboorte en dood te overwinnen. Het laatste deel eindigt met de verklaring dat de erfenis van geloof het enige middel is waarmee alle mensen de Wet van Myoho-renge-kyo, de hoogste Wet van leven en dood, kunnen erven (GND-I, 40).

Deze conclusie raakt de kern van het boeddhisme. Het vraagstuk van leven en dood is een fundamentele bron van menselijk lijden, en de overdracht van de hoogste Wet van leven en dood is een middel waarmee we dat lijden kunnen overwinnen. Hoe indrukwekkend een leer ook mag lijken, als het de mensen niet uitlegt hoe ze het lijden van geboorte en dood kunnen doorbreken, heeft ze geen enkele waarde of betekenis.

De erfenis van geloof in al haar facetten

De beste en zekerste manier om de hoogste Wet aan anderen door te geven, is door geloof. De Wet kan niet worden overgedragen door vergankelijke en bedrieglijke verschijnselen als het gezag van priesters of religieuze rituelen en ceremonies. (...)

De erfenis van de Wet delen, betekent dat we deze grenzeloze innerlijke kracht van de Wet naar buiten brengen. Daarom deed de Daishonin in dit geschrift zo ontzettend veel moeite om de erfenis van geloof, die we gedurende deze lezingenreeks in detail hebben besproken, uitgebreid uit te leggen. Laten we in dit laatste deel de belangrijkste punten herbevestigen.

¹ SGI Nieuwsbrief 7359.

² Bodhisattva van Onovertroffen Beoefening: Leider van de Bodhisattva's van de Aarde, leerlingen van Shakyamuni sinds het verre verleden. Shakyamuni draagt deze bodhisattva's om de Lotus Soetra te verspreiden na zijn overlijden.

Ten eerste is er het aspect van correct geloof, op basis van de wetenschap dat “Boeddha Shakyamuni, die talloze kalpa’s geleden verlichting bereikte³, de Lotus Soetra, die alle mensen naar boedddhaschap leidt⁴, en wij, gewone mensen, in geen enkel opzicht verschillend of gescheiden van elkaar zijn” (GND-I, 44). Dit is een cruciaal punt met betrekking tot de essentie van geloof in de Mystieke Wet. In dit geschrift stelt de Daishonin dat het reciteren van Nam-myoho-renge-kyo met dit geloof “van het allergrootste belang” is voor zijn leerlingen (GND-I, 44). De kernboodschap van deze uitspraak is dat we geloven dat ons huidige zelf en Myoho-renge-kyo één en hetzelfde is en dat we in dit leven boedddhaschap kunnen bereiken, gewoon zoals we zijn.

Ten tweede is er het aspect van ons volledig in geloof inspannen op een manier dat we geen spijt zullen hebben, op basis van de instelling dat “dit het laatste moment van ons leven is” (GND-I, 44), en het bereiken van “een geloof dat standvastig en correct is op het moment dat we overlijden” (vgl. GND-I, 46). Voortdurend met heel ons hart beoefenen en dit ons hele leven blijven doen, verzekert ons ervan dat we in dit leven boedddhaschap bereiken. Hier legt de Daishonin de erfenis van geloof uit in termen van de diepte van ons geloof en dat we altijd blijven beoefenen.

Bovendien, op het moment dat we in dit leven boedddhaschap bereiken, wordt ons leven en onze dood gedurende de cyclus van wedergeboorte in het verleden, heden en de toekomst allemaal “leven en dood als functies van Myoho-renge-kyo,”⁵ en volgen ze het natuurlijke ritme van geboorte en dood in de wereld van boedddhaschap.⁶ Dit huidige leven, waarin we als mens zijn geboren, is uniek en onvervangbaar; het bepaalt de koers van ons bestaan door de eeuwige cyclus van geboorte en dood heen.

Ten derde is eenheid in geloof belangrijk, de toewijding om de Wet te verspreiden met de instelling van ‘vele lichamen, één gedachte’ (GND-I, 45). De erfenis van Myoho-renge-kyo is er niet alleen voor onszelf. Alle mensen zijn entiteiten [uitdrukkingen] van Myoho-renge-kyo en kunnen zodoende delen in de erfenis van het bereiken van boedddhaschap. Dit verwezenlijken is kosenrufu, de grote wens of gelofte van de Boeddha. En dit wordt werkelijkheid door de harmonieuze gemeenschap van beoefenaars die in eenheid in geloof zijn voor dit gezamenlijke doel. Hier legt de Daishonin de erfenis van geloof uit in termen van kosenrufu en de harmonieuze gemeenschap van beoefenaars. Zoals ik hierboven heb samengevat, legt de Daishonin de betekenis van de erfenis van geloof op verschillende niveaus uit: 1) de essentie van geloof, 2) de diepte van geloof en altijd blijven beoefenen, en 3) kosenrufu en de harmonieuze gemeenschap van beoefenaars. Door dit te doen,

³ Dit verwijst naar de Boeddha die de cyclus van geboorte en dood eeuwig ondergaat in de wereld van boedddhaschap om levende wezens in de saha-wereld te onderwijzen en tot inzicht te brengen. In het (16e) hoofdstuk ‘Levensspanne’ van de Lotus Soetra onthult Shakyamuni dat zijn leven, sinds hij in het verre verleden van talloze groot wereldsysteemstofdeeltjes-kalpa’s geleden verlichting bereikte, altijd heeft voortgeduurd en dat ook zal blijven doen tot in de eeuwige toekomst en uiteindelijk zonder begin of einde zal zijn.

⁴ De Lotus Soetra als de leer die onthult dat alle mensen van nature de boedddhanatuur bezitten en die uitlegt hoe ze het pad van de Boeddha op kunnen gaan en verlichting bereiken.

⁵ Leven en dood als aspecten van Myoho-renge-kyo: Leven en dood zijn oorspronkelijk inherente aspecten van Myoho-renge-kyo, de fundamentele Wet die het universum en alles wat leeft doordringt. Aangezien Myoho-renge-kyo de Tien Levensstaten omvat, ondergaat alles, als uitdrukking van Myoho-renge-kyo, de fasen van leven en dood in de Tien Levensstaten. Daarom kunnen we, door in de Mystieke Wet te geloven, geboorte en dood in de wereld van de illusie van de negen levensstaten, transformeren in geboorte en dood in de wereld van boedddhaschap.

⁶ Geboorte en dood in de levensstaat van boedddhaschap: Het vrijwillig ondergaan van de cyclus van geboorte en dood vanuit het besef dat ons leven onderdeel is van de alles doordringende Wet van Myoho-renge-kyo en dat leven en dood inherente functies van Myoho-renge-kyo zijn. Verder is het de belichaming van onmetelijke compassie en levenskracht die inherent is aan het universum en leven na leven de Boeddha-weg te beoefenen om alle levende wezens naar verlichting te leiden.

geeft hij ons een volledig beeld van het soort geloof dat nodig is om te delen in de erfenis van de hoogste Wet van leven en dood.

Dezelfde toewijding hebben als onze leermeester is de sleutel

Bovendien verwijst de Daishonin naar de leermeester die al deze aspecten van de erfenis van geloof belichaamt. Dit is bodhisattva Onovertroffen Beoefening.

De betekenis van de verschillende facetten van de erfenis van geloof is met woorden uitgelegd, maar als veel mensen deze erfenis werkelijk in hun eigen leven willen delen, is het noodzakelijk om een leermeester te hebben die deze erfenis volledig belichaamt. Hoewel we alle verschillende aspecten van de erfenis van geloof met woorden kunnen uitleggen, kan een leermeester die de Wet van Myoho-enge-kyo met zijn houding en gedrag uitdrukt, deze erfenis direct doorgeven en de mensen er bewust van maken.

Daarom spoort de Daishonin ons in dit geschrift aan om Nam-myoho-enge-kyo te reciteren en in praktijk te brengen - de Wet die door bodhisattva Onovertroffen Beoefening is doorgegeven - en hij geeft aan dat zijn eigen inspanningen om deze leer te verspreiden overeenkomen met het verschijnen van bodhisattva Onovertroffen Beoefening, zoals voorspeld in de Lotus Soetra.

Na deze opmerkingen over de leermeester sluit de Daishonin af door het belang van de erfenis van geloof te benadrukken. Met andere woorden, je in geloof inzetten met dezelfde toewijding als de leermeester is de sleutel en het ultieme pad om in de erfenis van geloof te delen. We kunnen dit hele geschrift zien als een gedetailleerde uitleg van de erfenis van geloof.

De kijk op leven en dood in het Nichiren Boeddhisme: een onuitputtelijke bron van hoop voor de mensheid

Vanaf mijn jeugd ben ik ervan overtuigd dat een verandering in de manier waarop we naar leven en dood kijken, op basis van het Nichiren Boeddhisme, de mensheid oneindig veel hoop zal geven. Ik ben er ook van overtuigd dat dit een onmisbaar fundament is voor het realiseren van wereldvrede. Ik heb dit op verschillende manieren besproken wanneer de gelegenheid zich voordeed. Tijdens mijn dialoog met de Britse historicus Arnold J. Toynbee (1889-1975) [in het Engels verschenen onder de titel *Kies het leven*], de eerste van vele gesprekken die ik met geleerden en leiders over de hele wereld heb gevoerd, bespraken we het thema van leven en dood openhartig.

“Gaaf het leven door na de dood of behoort het alleen tot deze wereld? Als het leven na de dood voortbestaat, is het dan eeuwig of eindig en in welke vorm gaat het door?”⁷ Dr. Toynbee luisterde aandachtig naar de openhartige vragen die ik stelde. Als bedachtzame geleerde antwoordde hij: “De mogelijk eeuwige aard van het leven is een belangrijk thema dat vragen oproept die niet feitelijk bewezen kunnen worden.”⁸ Maar hij voegde eraan toe: “Ik geloof dat deze vragen beantwoord kunnen worden in termen van *ku* (niet-substantialiteit) of eeuwigheid, maar niet in relatie tot ruimte en tijd.”⁹

Hij concludeerde dat de kwestie van leven en dood in wezen niet zozeer een wetenschappelijk vraagstuk is, maar eerder een religieus vraagstuk. Vervolgens gaf hij de vraag terug aan mij en suggereerde dat het aan mij als boeddhist was om hier een antwoord op te geven.

⁷ Arnold Toynbee en Daisaku Ikeda, *Choose Life: A Dialogue*, (Kies het leven: een dialoog) uitg. Richard L. Gage (Oxford: Oxford University Press, 1989), 272.

⁸ Idem.

⁹ Idem, 281.

De scherpe conclusie van deze toonaangevende westerse intellectueel is dat het antwoord op deze vraag binnen het domein van religie ligt. (...) In zijn werk 'Het systeem van waardecreërend onderwijs'¹⁰ merkte Tsunesaburo Makiguchi, de eerste president van de Soka Gakkai het volgende op: "Als we echt nadenken over ons leven in relatie tot het universum als geheel en het vraagstuk van leven en dood onder ogen zien - zelfs als we heel wijs, slim, moedig of ondernemend zijn - dan beseffen we hoe klein onze eigen kracht eigenlijk is in vergelijking met de immense kracht van het universum. Op dat moment voelen we hoe groots en indrukwekkend het universum is, en dat brengt ons ertoe om op zoek te gaan naar iets dat verder reikt dan onszelf, iets spiritueels of religieus. Dit besef vormt de basis van religieuze of spirituele activiteiten. Ook de manier waarop we ons inzetten voor de samenleving maakt hier deel van uit."¹¹

Hij zegt hiermee dat we, als we het vraagstuk van leven en dood willen begrijpen, de immense kracht van het universum moeten erkennen en ons hart moeten openen voor de spirituele of religieuze motivatie of drijfveer die in ons aanwezig is. Ook zijn punt dat onze activiteiten in de samenleving onderdeel zijn van onze spirituele of religieuze inspanningen, is het waard om goed te overdenken. Als beoefenaars van het Nichiren Boeddhisme is de sterke levenskracht die we door onze activiteiten op spiritueel gebied ontwikkelen, de drijvende kracht die ons helpt een positief en betekenisvol leven te leiden in de samenleving. De erfenis van geloof is hierbij de sleutel tot een spiritueel leven in harmonie met de immense kracht van het universum, die zowel leven als dood omvat.

Abutsu-bo's zoekende geest naar de Daishonin

Hier wil ik, op basis van de richtlijnen die de Daishonin aan zijn volgelingen gaf, het cruciale belang van de erfenis van geloof benadrukken. In het bijzonder wil ik ingaan op het belang van je met dezelfde toewijding als de leermeester inzetten om het lijden van geboorte en dood te overwinnen. Abutsu-bo¹² kan worden gezien als een vooraanstaande volgeling van de Daishonin die de erfenis van geloof deelde. Hierdoor overwon hij het lijden van geboorte en dood en bereikte hij boedddhaschap in zijn leven. In een brief aan de lekennon Sennichi over haar overleden echtgenoot Abutsu-bo, schrijft de Daishonin:

["Sommigen vragen zich misschien af waar de geest van de overleden Abutsu-bo zich nu bevindt. Maar wanneer ik, Nichiren, de heldere spiegel van de Lotus Soetra gebruik om zijn beeltenis te weerspiegelen, zie ik hem in de samenkomst op de Adelaarstop, gezeten in de schattoren van boeddha Vele Schatten, met zijn gezicht naar het oosten gekeerd."](#) (WND-I, 1042)

¹⁰ Methode van waardecreërende opvoeding en onderwijs': een boekwerk waarin de eerste president en oprichter van de Soka Gakkai, Tsunesaburo Makiguchi, de praktische onderwijsmethodes uiteenzette die hij had ontwikkeld en voorstond. Het eerste deel van dit werk werd op 18 november 1930 gepubliceerd en dit betekende het officiële begin van de Soka Gakkai.

¹¹ Tsunesaburo Makiguchi, Soka kyoikugaku taikei (Methode van waardecreërende opvoeding en onderwijs), in Makiguchi Tsunesaburo zenshu (Verzamelde werken van Tsunesaburo Makiguchi) (Tokio: Daisanbunmei-sha, 1982), deel 5, 189.

¹² Abutsu-bo (sterfjaar 1279): een lekenvolgeling van Nichiren die in de provincie Sado woonde, een eiland in de Japanse Zee. Toen Nichiren eind 1271 naar Sado werd verbannen, bekeerde Abutsu-bo zich samen met zijn vrouw Sennichi tot de leer van Nichiren. Het echtpaar hielp Nichiren tijdens zijn ballingschap door hem twee jaar lang van voedsel en andere benodigdheden te voorzien, totdat hij gratie had verkregen en het eiland in 1274 verliet. Nadat Nichiren op de berg Minobu was gaan wonen, maakte Abutsu-bo verscheidene reizen om hem op te zoeken.

Hier beschrijft de Daishonin Abutsu-bo als iemand die “met zijn gezicht naar het oosten gekeerd is,” wat betekent dat hij recht tegenover de twee boeddha’s, Shakyamuni en Vele Schatten, zit, die naast elkaar zitten in de schattoren in het zuivere land van de Adelaarstop.¹³ Dit is ongetwijfeld het ware beeld van Abutsu-bo, die tijdens zijn leven zijn eigen leven op het spel zette om de Daishonin te steunen en te helpen. (...)

De overleden Abutsu-bo, zo wordt ons verteld, verblijft nu in het zuivere land van de Adelaarstop, waar hij met dezelfde oprechte zoekende geest waarmee hij de Daishonin tijdens zijn leven opzocht, naar de boeddha’s binnenin de schattoren kijkt. Dit kunnen we begrijpen als een bevestiging dat leerlingen zeker boedddhaschap zullen bereiken als ze zich in geloof inzetten met een zoekende geest naar de leermeester die de Mystieke Wet onderwijst en beoefent.

Raad aan Nanjo Hyoe Shichiro

Vervolgens wil ik een passage aanhalen uit ‘Aanmoediging voor een zieke’, een brief die de Daishonin in 1264 schreef aan Nanjo Hyoe Shichiro,¹⁴ de vader van Nanjo Tokimitsu.¹⁵ Beiden hadden een diep geloof in de Mystieke Wet. Shichiro werd dat jaar ziek en overleed het jaar daarop. Dit geschrift kan worden gezien als de oprechte en bemoedigende raad van de Daishonin aan een leerling die zijn levenseinde naderde, waarin hij het wezenlijke pad naar boedddhaschap verduidelijkt. (...) In deze brief leert de Daishonin Shichiro de instelling en de beoefening van de voorvechter van de Lotus Soetra op basis van de vijf richtlijnen voor verspreiding.¹⁶ Hij benadrukt dat deze richtlijnen “de manier van denken laten zien die kenmerkend zou moeten zijn voor een voorvechter van de Lotus Soetra bij zijn inzet om haar leer te verspreiden” (WND-II, 246). Dit zijn vijf belangrijke punten waar beoefenaars op moeten letten bij het verspreiden van de Mystieke Wet. Hier beschrijft de Daishonin, als leermeester van kosenrufu, in feite zijn eigen instelling en inspanningen als voorvechter van de Lotus Soetra.(...) Met deze brief probeert hij Shichiro, die ziek is en oog in oog staat met de dood, duidelijk te maken hoe belangrijk het is om met dezelfde vastberadenheid als hijzelf in geloof te volharden. Dit laat zien dat wanneer we beoefenen met dezelfde toewijding als de leermeester, de voorvechter van de Lotus Soetra, dit ons enorm kan helpen om het lijden van geboorte en dood te overwinnen en in dit leven boedddhaschap te bereiken.

De trots om een leven van onovertroffen waarde te leiden

Het pad van leermeester en leerling in de Soka Gakkai wordt gekenmerkt door een gedeelde toewijding en onvermoeibare inspanningen om het Nichiren Boeddhisme in de samenleving te

¹³ Adelaarstop is de plaats waar Shakyamuni de Lotus Soetra uiteenzette. Het symboliseert ook het boedddhaland of de levensstaat van boedddhaschap, zoals in de uitdrukking ‘het zuivere land van de Adelaarstop’.

¹⁴ Nanjo Hyoe Shichiro (sterfjaar 1265): een lekenvolgeling van Nichiren Daishonin en de vader van Nanjo Tokimitsu. Een rentmeester van het Kamakura-shogunaat die het dorp Nanjo bestuurdde in de provincie Izu. Als rentmeester van het dorp werd hij ook wel Ueno genoemd. Oorspronkelijk was hij een aanhanger van de leer van het Zuivere Land (Nembutsu) en werd een volgeling van de Daishonin nadat hij hem had horen prediken. Men denkt dat hij tegen het einde van 1264 ziek is geworden en het jaar daarop is overleden.

¹⁵ Nanjo Tokimitsu (1259-1332): een lekenvolgeling van Nichiren Daishonin en de tweede zoon van Nanjo Hyoe Shichiro. Naast het ondersteunen van de Daishonin hielp Tokimitsu ook Nikko Shonin, de directe leerling van de Daishonin en diens directe opvolger, bij zijn inspanningen voor verspreiding in het gebied Fuji. Hij verleende ook belangrijke bijstand aan medebeoefenaars ten tijde van de Vervolging te Atsuhara (vanaf 1278).

¹⁶ Vijf criteria voor het verspreiden van het boeddhisme: 1. de leer, 2. het bevattingsvermogen van de mensen, 3. de tijd, 4. het land, en 5. de volgorde van verspreiding.

verspreiden. Ik ben ervan overtuigd dat de moedige inspanningen van onze leden, vanaf de pioniersdagen van onze beweging, het humanistische erfgoed van de Lotus Soetra levend houdt.

Op de avond van 14 augustus 1947 ontmoette ik president Toda op een discussiebijeenkomst in de wijk, Kamata, in Tokio. Mijn leermeester was toen 47 jaar en ik was 19. Toen ik die beslissende dag de kamer binnenkwam, gaf president Toda een lezing over de verhandeling van de Daishonin 'Over het vestigen van de correcte leer voor vrede in het land'. Hij verklaarde: "Ik wil de wereld bevrijden van alle lijden en ellende. Doen jullie met mij mee?" Dat was de eerste keer dat ik meneer Toda hoorde spreken. Ik geloof dat zijn woorden ook een krachtige oproep waren die het begin markeerde van een grootse nieuwe beweging voor de mensen.

Die dag vroeg ik hem wat de juiste manier van leven voor een mens was. President Toda's antwoord was volkomen vrij van enige intellectuele competitie of misleiding. Elk antwoord van hem straalde oprechte menselijkheid uit. Hij was echt iemand die zich baseerde op de Lotus Soetra en die boven het lijden van geboorte, ouderdom, ziekte en dood was uitgestegen.

Op die dag begon mijn reis van gezamenlijke toewijding met mijn leermeester. Meneer Toda leerde me over de ware aard van leven en dood. Naarmate de tijd verstreek, voelde ik dat het mijn plicht als leerling was om duidelijk te maken en feitelijk bewijs te laten zien dat het mogelijk is het lijden van geboorte en dood te overwinnen. Als leerlingen zich in eenheid met hun leermeester inzetten en dezelfde toewijding voor kosenrufu delen, kunnen ze een oneindige kracht naar boven halen. (...) Ik heb het geloof, de sleutel tot de absolute overwinning in het Nichiren Boeddhisme, van Toda geleerd. Toda leerde dit op zijn beurt van Makiguchi. En Makiguchi leerde het van de Daishonin en door het reciteren van daimoku tot de gohonzon. Dit is de erfenis van leermeester en leerling in de Soka Gakkai.

Als leerlingen in eenheid met de leermeester zijn, kunnen ze het lijden van geboorte en dood overwinnen en in dit leven een levensstaat bereiken waarin ze de grenzeloze vreugde van de Wet ervaren, die eeuwig voortduurt door de drie bestaansperioden heen. Dat is het doel van het boeddhisme. Dat betekent dat de sleutel tot het erven van de hoogste Wet van leven en dood ligt in een geloof waarin we ons, in eenheid met de leermeester, zonder enige aarzeling of tegenzin inzetten voor kosenrufu en het geluk van anderen. (...)

De schitterende tweede fase van wereldwijde kosenrufu is aangebroken. Een tijdperk waarin de erfenis van de hoogste Wet van leven en dood door de hele wereld stroomt, is nu begonnen. En dit is nog maar het begin. Er is geen nobelere of waardevollere manier van leven dan mensen over de hele wereld in staat te stellen in deze verheven erfenis te delen, en een levensstaat te bereiken waarin ze zowel in het leven als in de dood vreugde ervaren.

De wereld wacht op de groei van het Soka-humanisme, dat de kracht heeft om het leven van mensen op te tillen tot een levensstaat die doordrongen is van eeuwigheid, geluk, ware zelf en zuiverheid. De wereld volgt de glorieuze overwinningen van leermeester en leerling in de SGI met grote aandacht.